

L'hora present de l'escola de bibliologia

Si tot va bé —i tots els indicis ens són francament favorables— l'Escola de Bibliologia de la Diputació de Barcelona tindrà rang universitari a partir d'aquest curs 1982-83. A l'hora d'escriure aquest article, sota la xafogor inclement de la darrereria de juliol, estem pendents només de la publicació d'una Ordre Ministerial definitiva. Fa unes quantes setmanes un Reial Decret ens n'havia obert la porta prèviament i havia posat fi a una colla d'anys de gestions múltiples i de tràmits burocràtics interminables...

És, doncs, una bona hora per reflexionar, des de la institució política que tutela l'Escola, sobre el present i el futur del nostre centre. I per fer-ho a més en un clima de confiança i des d'una publicació destinada a bibliotecaris, és a dir, a uns professionals que segueixen amb atenció especialíssima les vicissituds que afecten l'Escola i en condicionen l'evolució.

Alguns trets singulars

Hi ha una primera reacció que l'Escola desperta en les persones que s'hi atansen de fora estant: una mena de respecte profund. Respecte a una colla de noms il·lustres i memorables —el nom del Dr. Rubió, que ara se'ns

ha mort, em semblaria ineludible—, respecte a una tajueta indiscutible de servei al país i d'amor a la cultura, respecte a una institució carregada d'història i pionera a nivell estatal i europeu en els estudis de bibliologia. Una altra reacció, complementària, acompanya la primera: és la sensació que aquest llast històric condiciona d'una altra manera la vida del centre i el manté a cavall del temps passat i de les necessitats del temps present.

Dit d'una manera més clara: l'Escola de Bibliologia sembla mantenir encara avui un entorn i un clima que, si bé són entranyables, s'ofereixen al mateix temps com a allunyats dels trasbalsos i les inquietuds de la societat catalana d'avui. Hi deuen contribuir sens dubte el nombre reduït d'alumnes, la dificultat d'integració de nois als estudis de bibliotecari —tot i que l'Escola és oficialment mixta des del 1974—, la manca de directrius renovadores per part dels governs de la Diputació que ens han precedit, etc. Hi ha, doncs, una pugna latent entre tradició/renovació que marca l'hora present de l'Escola.

Altres aspectes i altres trets ja són comuns a qualsevol altra institució pedagògica: plans d'estudi, nivell científic, adaptació a la demanda social, sortides professionals, etc. No

són pas qüestions menors, certament, però no són tampoc específiques de l'Escola de Bibliologia, sinó que constitueixen unes preocupacions que trobem en tots i cadascun dels nostres centres.

El rang universitari

Enmig d'aquest context dialèctic entre la tradició i la renovació se'ns presenta ara el reconeixement del centre com a escola universitària. No és realment una irrupció inesperada: és, justament al contrari, una notícia esperada amb impaciència, resultat de molts esforços de l'actual direcció, del professorat, de la Diputació, en definitiva de tot el món bibliotecari de Catalunya. Tots ens adonem que es tanca un cicle de la història de la vella Escola de Bibliotecàries, marcada ja per vicissituds molt diverses. I se'ns obre un altre, que tots intuïm i augurem com a esperançador. Una nova etapa que tots ens refiem que faci possible la materialització de velles aspiracions de millora i de potenciació de l'Escola.

En primer lloc, això: el reconeixement oficial de la categoria oficial del centre, que ens fa justícia i que el situa a un nivell que cal considerar adequat i merescut. Aquesta ja no pot ser mai més —si és que algú la hi havia

considerada— una Escola casolana i de segon ordre, on s'entretenen o adquireixen una certa cultura unes senyorettes amigues dels llibres. No, aquest és un centre universitari on es preparen a consciència uns tècnics que compleixen en el món de la cultura una tasca important i meritòria. Una tasca indispensable en una societat que pretengui ser civilitzada i culta.

Però és que el reconeixement universitari no és només un acte de justícia per l'Escola sinó un acte de reconeixement a la professió de bibliotecari, que d'aquesta manera veu enaltida la seva funció social. D'ara endavant els bibliotecaris ja no són —si mai algú ho havia pensat— uns professionals de segona categoria sinó unes persones que la societat reconeix i aprecia en el seu treball.

Tot plegat significa, sens dubte, un salt qualitatiu important que ens col·loca, a nosaltres, els responsables de l'Escola, davant d'un repte indefugible.

L'Escola de Bibliologia, en certa manera, ja ha de ser una cosa diferent, orgullosa de la seva història però tècnicament ben dotada, moderna, oberta als corrents de renovació de la nostra societat de la fi del segle XX.

Oberts al futur

En aquesta línia de renovació volem situar-nos. Ens cal reflexionar a fons sobre allò que necessiten els futurs bibliotecaris. En aquest sentit, iniciatives com la introducció en el món de la informàtica ens semblen molt positives i necessàries. En un altre ordre de coses, l'expansió de la cultura i l'increment de la demanda social ens recomanen incrementar les places del centre i fer-lo accessible a un major nombre d'alumnes. Així mateix ens cal cercar fórmules de major participació de tots els estaments en la vida de l'Escola, reprendre la política de publicacions, impulsar iniciatives de cursos monogràfics i especialitzats, etc.

A la gent de l'Escola no els manquen pas idees. I a la Diputació de Barcelona —mentre hagi de ser l'entitat tutelar del centre— no ens manca voluntat de canalitzar-les i fer-les possible. Esperem, doncs, ser capaços de recollir el repte plantejat i contribuir a fer realitat les esperances que ens obre la nova etapa universitària. Comptem, no cal dir-ho, amb la col·laboració de tots vosaltres.

Antoni Dalmau i Ribalta
*President de la Comissió
d'Ensenyament de la Diputació de
Barcelona*